لنډه کیسه
د هیڅ چېچا
نه شوم
Ketabton.com
لیکوال: واجد منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هيڅ درد دوا نه شوم

ليکوال: واجد « منګل »

ترتيب: افغان کتابتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيل

زيات وخت تېر وو، پوره دولس کاله له کورنۍ، کلي او وطنه ليرې وم. په کوچنيوالي مې دې بېلتون ته غاړه ورکړې وه.

کور کې يوې کوچنۍ خبرې زما د ژوند برخليک بدل کړ او تر بل هېواد يې ورسولم.

پوهېدم، کورنۍ به مې ډېر ځايونه را پسې لوټ په لوټ کړي وي، دومره انتظار به يې، لکه ستوري يې چې د شپې راتلو ته کوي، کړی وي. يا شايد له څو کالو وروسته يې په مرګ حساب کړی وم.

خو زه، د کلونو دردونو له زغملو سره سره بيا هم ضد نيولی وم. نه پوهېدم چې ولې، بېرته کور ته تلل مې نه غوښتل.

د نړۍ تر ټولو ښايسته ځای کې، له ښايسته خلکو سره اوسيدم، خو دا ښايسته ځای راته وروسته دوزخ ښکاريده.

هر څه مې لرل خو د زړه سکون نه وو. هڅه مې کوله، ټول هېر کړم، نه کيده، ورځ په ورځ مې زړه را تنګېده، له ژونده ستومانه وم، زړه مې د مور غېږه غوښته، هغه غېږه چې د نړۍ تر ټولو سترې زوی پکې آرام وکړي.

بله لار نه وه، ليونتوب مې په ځان نه لوريده، دوه اختياره مې لرل، بېرته کور ته تلل يا همداسې سرګردانه پاتې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځان سره مې وویل: تر کله به ضد نیولی وم؟، ایا ښه نه دی چې نور باید کور ته لاړ شم؟، ایا ما بد نه دي کړي؟

نه پوهیدم، نور مې دا بیلتون نه شو زغملی، افغانستان ته لاړم...

کور مې له ښاره لیرې په یوه کلي کې وو. نه وم خبر چې کورنۍ مې لا تر اوسه هلته اوسیږي یا نه؟

زړه نا زړه مې له یو سراچه ډوله موټر لرونکي کس سره خبره وکړه، د کلي نوم مې ورته وویل.

پاو مزل مو وکړ، سر مې د موټر د دروازې له شیشې سره لګولی وو، د وطن ننداره مې کوله، له سترګو مې بې اختیاره اوښکې تویېدې، هره سیمه راته نوې ښکارېده، باید نوې وای، دولس کاله ترې لیرې وم.

د اوړي موسم وو، هوا ګرمه وه، د مازدیګر لمر د افغانستان د غرو په لوړو څوکو خپلې وړانګې غوړولې وې.

وروسته موټر چلونکي مې فکر را خراب کړ:

- را ورسیدو.

دوه سوه افغانۍ مې ور وشمیرلې. موټروان اکسیلیټر ته پښه ورکړه، شاته په سړک خړې دوړې پورته شوې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا مې وکتل، ټول ځایونه نا اشنا وو، د کلي بڼه زیاتره بدله وه، ډېر کورونه په کنډوالو بدل شوي وو، خاص څو لويې نوې ودانۍ تر سترګو کېدې.

وراندې لاړم، هيڅ نه پوهيدم چې کوم ځای ته روان يم، خلکو هم نه پيژندم، د کلي ماشومان اوس زلميان شوي وو او زلميان بيا په پخه عمر کې وو.

د سيمې د بڼې بدليدو له امله مې کور نه شو پيدا کولی، دومره مې په ذهن کې وو چې له يو سپين رنګه جومات سره نيږدې اوسيدو.

يوې او بلې خوا وګرځيدم، مخې ته له يو دېوال سره شنې ګڼې ونې ولاړې وې. دا هغه ونې وې چې ما او ورور مې کېنولې وې.

بيا مې جنوب خوا ته وکتل، لويې لويې ودانۍ جوړې وې خو سپين رنګه جومات هماغسې رنګ وو.

سم باوري شوم، کور مې سم کړ، دروازې ته ور ورسيدم. شاته مې د موټر غږ تر غوږو شو، د خام سړک په يو رنګ ځای کې کې تور رنګه موټر په ډېرې تېزۍ سره ودرېد. د ښي اړخ ټايرونه يې د سړک رنګ ځای ته برابر شول، له کندې اوبو شړيکه وکړه، پاکې جامې يې را ولړلې. پاس مې ور وکتل، يو ځوان هلک ترې راښکته شو، زرې او خيرنې جامې يې اغوستې وې، سترې ښکاريده، لاسونه يې په رنګ تور شوي وو. شونډې يې چاودې وې. فکر مې وکړ، ښايي د کلي يو کس دی. وروسته ښه نيږدې راغی، په حيرانۍ يې راته وکتل، بيا مې له مخې تېر شو، د يوې ماتې خړې لرګينې دروازې خوا ته يې ګامونه واخيستل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

اټکل مې غلط وو، له کاره ستړی ستومانه راستون شوی دا هلک مې کشر ورور وو.

څو شيبې په ځای کې ولاړ وم، کور ننوتلو ته مې زړه نه شو ښه کولی، سل زړونه مې سره وتړل، په انګړ ور ننوتم.

اه! هغه پخوانۍ لويه حويلۍ نوره نه وه پاتې، چارچپېره خام دېوالونه تاو وو، يوازې يوه کوټه او تشناب ور پاتې وو.

کشر ورور مې په داسې حال کې چې ځمکه يې جارو کوله، را وکتل. زما ځيرې ډېر بدلون کړی وو، نه وم يې پېژندلی.

مور مې د کوټې ته جوړ کوچنې سالون کې په ويل چير (معيوبينو چوکۍ) ناسته وه، له اوږو مې بکس ښکته کړ، ور منډه مې کړه، په پښو يې ور پرې وتم، له اوښکو ډکې سترګې مې ور واړولې:

ـ مورې! عابد يم.

غلې وه، د خبرو سېکه نه وه ور پاتې.

زه هم چوپ وم، ذهن کې مې را تېر شول؛ ولې مې مور عکس العمل وه نه ښود؟

شاته مې مخ واړو، ورور مې هماغسې ولاړ وو، جارو يې لاس کې نيولې وه.

را ويې کتل، په تندي کې يې ګونځې پيدا شوې، په زوته (زوره) يې را غږ کړ:

ـ زموږ له ځوريدو دې ډېر خوند واخيست؟، کور ته نه راتلل درته ډېر خوند در کړ؟ ها؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویې توخل، مخ یې سور واوښت، جارو یې له لاسه وه غورځیده، په خشکه (غوسه) یې وویل:

ـ ته به اوس زموږ د کوم درد دوا شې؟ مور به مې هماغسې روغه کړې؟ پلار به مې بېرته را ژوندی کړې؟

د بني اړخ دېوال ته یې ګوته ونیوله:

ـ هغه دوه مشران ورونه به بېرته سره یو ځای کړې؟

وروسته غلی شو، چا خبرې نه کولې. ما مې د موې سترګو ته وکتل، خړه پرده پرې راغله، بېرته یې خلاصې کړې، غټه اوښکه یې له سترګو اوغورځیده...

ورور مې په حقه وو، مور مې را پسې د خبرو او ولاړېدو سېکه له لاسه ورکړې وه، پلار مې د غم او خفګان له امله مړ وو، دوه مشران ورونه مې جدا شوي وو، د کور دروازې اوس د یوې پر ځای، درې شوې وې. لنډه دا چې هر څه بدل وو. زه بېرته راغلم خو د هیڅ درد دوا نه شوم...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه!

خپل نظرونه مو په لاندې ادرسونو را سره شریک کړئ! ستاسې نېک نظرونه ما سره ډېره مرسته کولی شي.

فيسبوک: Wajid Mangal

واتساپ: +4368864664143

ایمېل: wajidmangal2003@gmail.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library